

Titel: Kapitel XXIX—XXXII.

Citation: "Kapitel XXIX—XXXII.", i *1901/1902: Bemærkninger til lovforslag*. Onlineudgave fra Lovforarbejder: <https://tekster.kb.dk/catalog/jura-texts-r10-shoot-chptrd1e21115/facsimile.pdf> (tilgået 19. april 2024)

Anvendt udgave: 1901/1902: Bemærkninger til lovforslag

Ophavsret: Love, administrative forskrifter, retsafgørelser og lignende offentlige aktstykker er ikke genstand for ophavsret. Du kan frit kopiere, distribuere eller fremføre materialet uden at bede om tilladelse.
Hvis materialet indeholder selvstændige bidrag, skal du være opmærksom på, at disse bidrag kan være beskyttet af ophavsret. Selvstændige bidrag må gengives i forbindelse med aktstykket. Hvis det selvstændige bidrag bruges adskilt fra aktstykket, gælder de øvrige ophavsretlige regler.

har afskaffet Begæringen derom, i Henhold til nysangivte Betragtning være berettiget til ogsaa at lægge Omkostningerne ved Landretsbehandlingen over paa det offentlige.

I øvrigt kan bemærkes, at Adgangen til at faa fri Proces ifølge Kapitel XII ogsaa maa gælde for de i nærværende Kapitel omdhandlede Sager.

Kapitel XXVIII.

Fremgangsmaaden ved at erhverve Mortifikations- eller Ejendomsdom.

Som bemærket i Motiverne til det tidligere Udkast maas Overgangen til det ny Processystem medføre nogle Forandringer i de hidtil gældende Regler om den sædvanlige Fremgangsmaade, der bliver at følge i Mortifikationsager. Derimod er der ikke Grund til at gøre Ind i de bestaaende Regler om, hvem der kan søge Mortifikation, og hvilke Dokumenter der kunne mortificeres, eller angaaende Retningsreglerne af Mortifikation, idet Spørgsmaalet herom fulder uden for Civilprocessen og maa afgøres efter Hensyn, der ere uafhængige af den gældende Processform. Bestemmelserne i det foreliggende Kapitel angaa derhos — som allerede antydet i dets Overskrift — kun de Tilfælde, i hvilke Mortifikationen er betinget af forudgaaende retslig Forligning og Dom, medens den Retske Lovbud, der give Adgang til at opnaa Mortifikation uden lagtagelse af saadan Fremgangsmaade, t. Eks. med Hensyn til Sparerløsbøger, i det hele blive uberrørte af Udkastets Bestemmelser.

Af de Forandringer i de paa dette Omraade gældende Regler, som det tidligere Forslag indeholdt, og som ere bibeholdt her, er den væsentligste Bestemmelsen i § 315, der henviser Afgørelsen af det Spørgsmaal, om Mortifikationsstævning maa udstedes, til Retskerule i Stedet for som hidtil til Administrationens Afgørelse, en Forandring, der stemmer med det i øvrigt af Udkastet fulgte System og heller ikke er uden Forbillede i den gældende Ret, se Lov om Oplagshuse af 23de Februar 1866 § 9, Lovens § 167 og Frihavnsoplagslovens af 30te Marts 1894 § 15.

For det tidligere Forslag udsdiffer nærværende Kapitel sig derved, at Mortifikationsager angaaende Obligationer med

Pant i fast Ejendom, som oven for ved § 2 omtalt, ere henlagte til Underret, medens man i øvrigt har bibeholdt det tidligere Forslags Regel om, at Mortifikations- og Ejendomsdom skal søges ved Landsret. — Fremdeles ere forskellige i nyere Lov indeholdte særlige Regler udtrykkelig holdte i Kraft (se § 314, 2det Stykke og 3die Stykke, 2det Punktum, samt § 322, 2det Stykke), i § 317 ere Udtrykkene ændrede saaledes, at der gives Anvisning paa, efter Omstændigheder at nøjes med en skriftlig Erklæring fra den, der søger Mortifikation, for at denne ikke uden Nødvendighed skal blive nødt til at foretage den maaske lange Rejse til Landsretten. — Det tidligere Forslags § 425 er udgaaet som overflødig ved Siden af den almindelige Regel i Udkastets § 265, jfr. § 289. — Endelig er det i § 320 (jfr. 321) udtalt, at, naar nogen møder og fremsætter Indsigelse mod Mortifikation, skal Retten afgøre, om denne Indsigelse hindrer Mortifikation eller ej, og i sidste Fald give Mortifikation. Den saaledes trufne Ordning synes mere konsekvent og mere praktisk end det tidligere Forslags, hvorefter en fremsat Indsigelse bevirkede Oplagelsen af et Forbehold i Mortifikationsdommen, der først bortfaldt, naar det under en særlig Sag var fastslaet, at Indsigelsen var ubegrundet.

Fjerde Afsnit.

Eksekution og Tvangsauktion.

Kapitel XXIX—XXXII.

Eksekution.

I Motiverne til det tidligere Udkast, S. 180—182, jfr. S. 192, er udviklet, hvorledes den hies og bestaaende Ordning, ifølge hvilken Eksekution er en judicial Akt, der foretages af en med selvstændig Jurisdiktionsmyndighed udstyret Embedsmand (Fogden), frembyder væsentlige Fordele i Sammenligning saavel med den franske som med den tyske Lovgivnings Ordning af dette Emne. Endvidere fremhæves det (S. 182—83), hvorledes Genindførelsen af Mundtligheds- og Umiddelbarhedsprincipet, der for Desværres Vedkommende har maattet føre til en fuldstændig Omdan-

nelse af det hele Processystem, ikke i nogen væsentlig Grad påvirker Retreglerne om Eksekution; den Procedure, der finder Sted under denne, man nemlig i Almindelighed blive ganske summarisk og kan ikke være anlagt paa i sig at optage nogen mere indgaaende Bevisførelse gennem Vidneforhøring og Synsforretninger, hvortil saadant maa henvises til Ankeinstansen. Som Følge heraf har det tidligere Forslag — og i Tilslutning dertil ogsaa nærværende Udkast — i det hele kunnet beholde sig til den paa dette Omraade alt gældende Ret. Den eneste større Ændring, der er foretaget af det tidligere Forslag og genoptaget her, er, at man har opgivet den i Forordningen 6te April 1862 indeholdte Regel om, at Eksekution af Domme, der gaa ud paa Foretagelsen af en Handling, i Reglen skal ske ved Hjælp af daglige eller ugentlige Mulktier og eventuelt ved Gældsfangsel, og i Stedet derfor har opstillet den i forskellige fremmede Love (se saaledes f. Eks. Code civil art. 1142) indeholdte Regel, at saadanne Domms Eksekution sker derved, at Domhaverens Interesse i Dommens Efterkommelse anslaaes i Penge, og at Beløbet derefter inddrives, idet der derhos yderligere foreskrives en særlig Straf for modvillig Oversiden af Dommen.

Til nærmere Forklaring af denne Ændring skal følgende bemærkes:

Det i Fri 1842 indeholdte Multsystem til Handlingskommens Fremtvængelse maa erkendes at være ubøddigt. Dets praktiske Brugbarhed beror nemlig paa, at Tvangsmulktene om fornødent kunne afløses af Grædsfængsel; men at tillade en privat Person til Fremtvængelse af en civilretlig Forpligtelse efter noget Forgiftbefindende at berøve en anden hans personlige Frihed, tilmed for et Tidrum af indtil 3 Aar, er i bestemt Strid med de Grundsatninger, hvorpaa den moderne Lovgivnings øvrige Regler om Frihedsberøvelse hvile. Derhos kan der fremkomme et stærkt Misforhold mellem Middel og Maal, naar det tillædes en Domhaver til Fremtvængelse af en maaske i sig selv ubetydelig Rettighed at anvende Tvangsmulktier uden Tidsgrense. Fremdeles er det betænkeligt, at Tvangsmulktene kunne anvendes uden positivt Bevis for, at der foreligger virkelig Modvillie fra Domfældtes Side, idet det jo nemlig følger Frd. 1842 kan er ved at bevise eller sandsynliggøre Mangel paa Evne til at opfylde Dommen, at Domfældte kan afvære disse. Endelig gør den i og for sig ubillige Ordning, at Domhaveren selv skal betale Omkostningerne ved Dom-

fældtes Hensættelse i Gældsfangsel, et meget væsentligt Skaar i den Effektivitet, som man, om man vilde se Sagen ensidig fra Domhaverens Standpunkt, i øvrigt kunde betegne som Systemets Fordel.

I Modsetning til det nævnte System bestemmes det her, at Domhaverens Interesse i Dommens Opfyldelse — med nogle enkelte særlige Undtagelser — anslaaes i Penge enten af Retten eller af Fogden. Hvis Domhaveren derefter kan og vil inddrive dette Beløb, har han derved faaet den Fyldsigørelse, han kan anses at have Krav paa, og Sagen er dermed endt.

Da imidlertid denne Afgørelsesmaade vil være uden Virkning over for dem, der intet øje, og da det endvidere overhovedet vilde være urimeligt og til Skade for Rettens Autoritet, om en Person, der er dømt til at foretage noget, som han meget vel kan udføre, alene af Modvillie ansvarsfrit skulde kunne undlade at efterkomme Dommens Bydende, er Reglen om Interessens Anslættelse i Penge suppleret med følgende Regel: Domhaveren kan, i Stedet for at søge Pengeinteressens inddrivelse, eller efter fangevæks at have forsøgt dens Inddrivelse, anlægge en privat Straffesag mod Domfældte, og, naar det under denne oplyses, at det virkelig er af Modvillie, at Domfældte vægrer sig ved at opfylde Dommen, faa ham idømt offentlig Straf for hans Ulydighed. Efter Opnaaelsen af saadan Dom kan Domhaveren umiddelbart rekvirere Politiets Bistand til sin Rets Gennemførelse. Der er i øvrigt intet til Hinder for, at han, selv efter at saadan Straf foretages er anvendt, forsøger at skaffe sig den ham tilkommende Pengegodtgørelse.

Den saaledes truffe Ordning byder væsentlige Garantier mod Misbrug i Sammenligning med den nu bestaaende. I Stedet for den vilkaarlige Anvendelse af Tvangsmulktier og Gældsfangsel uden Hensyn til den enkelte Sags særlige Beskaffenhed og uden Undersøgelse af de subjektive Forudsætninger træder her en af Retten efter det enkelte Tilfældes Ejendommelighed paa Grundlag af en særlig forudgaaende Undersøgelse udmaalet Straf.

At Udsigten til en saadan Straf skulde vise sig som et alt i alt mindre virksomt Middel end Gældsfangsel over for dem, der intet øje, og derfor ikke behøve at bekymre sig om Godtgørelsesansvaret, er der ingen Grund til at tro, naar paa den ene Side henses til, at Straffen efter Udkastet kan stige til Fængsel paa Vand og Brød i 6X5 Dage, og paa den anden Side til,

at en Domsaver under den nuværende Retstilstand i Reglen vil være betænkelig ved at anvende Gældsfængsel, dels paa Grund af Bekosteligheden derved, dels paa Grund af det efter Naturlig Opfattelse odnes, der vil være i alt Fald ved en mere udstrakt Anvendelse af dette Middel.

Den Side af Udkastets Ordning af hele dette Emne, der mulig vil fremkalde mest Betænkelighed, er den Opgave, der stilles Retten eller Fogden: at ansætte Domsaverens Interesse i Dommens Opfyldelse i Penge. Herved man dog erindre, at det i de fleste Tilfælde, selv ved Handlingsdomme, i Virkeligheden vil være økonomiske Interesser, hvorefter Sagen drejer sig, at adskillige af de Tilfælde, hvor dette ikke kan siges, ville falde ind under de særlige Regler om direkte Opfyldelse i §§ 340—342 (saaledes f. Eks. hvor det drejer sig om at få et Børn tilbage, et Brev udeleveret, et Dokument uden økonomisk Interesse undersøgt etc.), samt at der selv i de derafter tilbageblivende Tilfælde dog vil kunne findes nogen Maalestok i Arten og Styrken af den Interesse, Dommens Opfyldelse har for Domsaveren. Det vil saaledes være naturligt kun at fastsætte en ringe Godtgørelse, hvor den hele Process nærmest kun beror paa Trættekærhed og Rethaveri fra Domsaverens Side, og omvendt en meget stor Godtgørelse, hvor den er afgørende for Domsaverens Ve og Vel^{*)}. Den Opgave, der her stilles Retterne, er i det hele næppe vanskeligere end den, der i saa mange andre Tilfælde stilles dem paa Erstatningsomraadet, jfr. saaledes Vanskeligheden ved f. Eks. at fastsætte Erstatning for „Svige og Smerte“, for „Tort og Kreditspilde“.

O. s. V. Hertil kommer, at Retten i de her omhandlede Tilfælde gerne kan fast-

sætte en nogenlunde sigelig Godtgørelse, uden at Domsfælde nødvendig bindes derved, idet denne jo har den Udvej at undgaa Betaling ved at foretage den Handling, Dommen paalægger ham.

De for Handlingsdomme bestemte Eksekutionsmidler gøres af Udloset og saa anvendelige paa Undladelserdomme, hvorved bemærkes, at de ved disse efter Omstændighederne endog ville kunne komme til at virke stærkere, idet nemlig Straf vil kunne anvendes, hver Gang Domsfælde bevislig og forsætlig har handlet mod Dommens Forbud, medens der, naar Domsfælde først en Gang er straffet for Undladelse af at foretage den ham ved en Doms paalagte Handling, ikke bliver Tale om yderligere Straf for fortsat Undladelse af selv denne Handling.

Det vil i øvrigt ses, at hele Udkastets her omhandlede System til en vis Grad slutter sig til, hvad Forordningen af 1842 i sin § 8 har bestemt særlig for Undladelserdommes Vedkommende.

Naar Konkursloven af 1872, der ellers afskaffede Gældsfængsel som Eksekutionsmiddel, dog bibeholdt det med Hensyn til Handlingsdomme, var dette udelukkende grundet paa, at dette Eksekutionsmidlets Opgørelse fokuserede en Regel om, at Domsaverens Interesse i Dommens Opfyldelse skulde ansættes til et Pengebeløb, men at en saadan Regel ikke naturlig kunde finde sin Plads inden for Konkurslovens Rammer.

Det skal endnu i denne Forbindelse fremhæves, at Regler om Handlingsdommes Fuldblydelse, svarende til de her optagne, allerede findes i den islandske Lov om Eksekution af 4de November 1887.

Da nærværende Kommission fremdeles har kunnet tiltræde de fleste af de forskellige mindre Ændringer, som det tidligere Forslag i øvrigt gjorde i den gældende Ret — hvilke bedst ville kunne nævnes i Forbindelse med Omtalen af de enkelte Paragrafer — har man kunnet overføre den største Del af det tidligere Forslags Regler om Eksekution uforandret i nærværende Udkast. Om de i Forhold til det tidligere Forslag foretagne Ændringer skal følgende bemærkes:

Der er i enkelte Paragrafer af Hensyn til Tydelighed eller Nøjagtighed foretaget Ændringer, som næppe i Realiteten gaa ud over det tidligere Forslags Tanker og Hensigter (saaledes i §§ 334, 339, 2det Stykke, 344, 345, 363 og 370). Derhos er der forskellige Steder taget udtrykkelig Hensyn til Lovs, der ere udkomne efter

*) Hvad særlig angaar Domme, hvorved en Person i Medfør af Forordningen af 5te Mars 1714 tilpligtes at indgaa Ægteskab, naar det sikkert erkendes, at saadan Doms Fremtvirksomhed ved Tvangsankter er i saa besværlig Sæd med Mandens Opfyldelse af Ægteskabet, at det er bedst, at man kommer heri dera. Selve den Omstændighed, at Dommen udtales Mandens Pligt til at agte den paaagtede Kvinde, indskulder allerede nogen Opvejning. Fremdeles kan det, hvis Domsfælde er søgt, skaffes hende en Godtgørelse i Penge; i øvrigt kan henvises til den ovenfor nævnte betydelige Sæd, Domsfælde eventuelt kan blive idømt for Udydighed mod Dommen, ligesom endelig til den Adgang, der efter Omstændighederne vil være for Kvinden til at opnaa administrativ Bevilling til at anses som Ægteskab.

det tidligere Forslags Udarbejdelse (saaledes i §§ 324, Nr. 4 og 5, 360, Nr. 4 og 6, og 377, 3de Stykke). Endvidere have de i Udskættets forudgaaende Dele foretagne Forandringer nødvendiggjort enkelte Ændringer, der som ligefremme Konsekvenser ikke behøve nærmere Omtale (saaledes f. Eks. med Hensyn til Edsdomme). Endelig kunne som særlige Afvigelser af mere selvstændig Karakter følgende nævnes:

1) I § 324, Nr. 2 (det tidligere Forslags § 425, Nr. 2) er „Øvrigheder“ ombyttet med „Overøvrigheder“.

2) I samme Paragrafs Nr. 3 er der tillagt de der nævnte Panteobligationer i fast Ejendom Eksekutionskraft, selv om en udtrykkelig Vedtagelse desangående ikke findes i Ordningen. Optagelsen af en saadan Klausul er jo nemlig efterhaanden blevet en saa almindelig Bestanddel af en ordentlig skrevet Panteobligation, at det mest praktiske vil være at underforstå den som Led i Parternes Afhale overalt, hvor disse ikke netop udtrykkelig vedtage, at den ikke skal gælde. Saadan Regel findes allerede for Tiden i islandsk Lov 4de November 1887 § 1, jfr. Lov 16de December 1885 § 15.

3) I § 325 er der med Hensyn til udenlandske Domme m. m. optaget Regler, der afsige væsentligt fra Reglerne desangående i det tidligere Forslags § 436, jfr. § 443.

Det tidligere Forslag opstillede nemlig en almindelig Adgang til Eksekution af udenlandske Domme og Kendelser, naar blot de Betingelser forelaa, under hvilke saadanne — efter den almindelig herskende Opfattelse — paa Begæring maa tages som res judicata af danske Domstole, og paaagde derhos Regeringen ved Anordning at bestemme, hvilke de Stater ere, i Forhold til hvilke denne Regel overhovedet kunde blive anvendelig, medens den nærmere Afgørelse af, om de nævnte Betingelser i det enkelte Tilfælde ere til Stede, overlodes til Fogden.

I Modsetning hertil ordner Udskættets § 325, jfr. § 332, Sagen saaledes, at der gives Regeringen Beføjelse til i Henhold til Traktat, indgaaet paa Betingelse af Genbidighed, ved Anordning at bestemme, at de i en fremmed Stat afsagte Domme og Kendelser eller de samme Steds indgaaede Forlig skulde, for saa vidt de bestemme andet end Straf, have Eksekutionskraft her i Riget, naar de ere forsynede med en af de i vedkommende Anordning nærmere angivne udenlandske Myndigheders

Bevædnelse om at være udfærdigede i den Form, der fordrer til Eksekution, samt om at have den Egenekab at give Adgang til Eksekution efter den udenlandske Lovgivning. Reglen er, som det vil ses, formet i Overensstemmelse med den bestaaende særlige Regel i Loven af 19de Februar 1861 om svenske Dommes Fuldbgyrdelse her i Riget, og maa af følgende Grunde formentlig foretrakkes for det tidligere Forslags Regel;

Det er fra et dansk Synspunkt gennemgaaende af større Interesse at opnaa Eksekutionskraft for danske Domme i Udlandet end at tillægge udenlandske Domme Eksekutionskraft her i Landet; men, for at man kan opnaa saadan Anerkendelse af danske Domme i Udlandet, maa den danske Regering stilles saaledes, at den kan byde de fremmede Stater Vilkaar, som disse kunne antages at ville gaa ind paa, og netop kun kan byde saadanne under Forudsætning af Genbidighed. Dette maa ved den i Udskættet optagne Regel, medens paa den anden Side en tilstrækkelig Garanti mod, at danske Myndigheder herefter skulde kunne blive nødt til at eksekvere udenlandske Domme, der hvile paa Forudsætninger, som ere i hestemt Strid med dansk Rets almindelige Grundsætninger, kan søges deri, at den danske Regering ikke kan antages at ville afslutte en af de her omhandlede Traktater med nogen fremmed Stat uden forinden at have forvissnet sig om, at vedkommende Stats Lovgivning hviler paa samme almindelige Grundsætninger som den danske, eller uden i hvert Fald at have taget de i saa Henseende nødvendige Forbehold. Derhos vil man efter den her truffne Ordning kunne indgaa, hvad der vilde blive Tilfældet efter det tidligere Forslags § 443, nemlig at der til Fogdens Afgørelse henknydes Spørgsmaal vedrørende den fremmede Domstols Kompetence, som denne næppe kunde forudsættes at ville være i Stand til at møgte.

4) Den almindelige Fuldbgyrdelsesfrist, der i det tidligere Forslags § 444 for alle Arter af Domme var sat til 4 Uger, er i Udskættets § 333 for Landsretsdomme i 1ste Instans forlænget til 8 Uger (jfr. herved de alm. Bemærkninger oven for ved Kap. XXI under 6).

5) I § 335 er tilføjet den naturlige Regel, at Kendelser, hvorved der paalægges et udeblevet Vidne, en udebleven Syns- eller Sikringsmand eller en Trediemand, der vægrer sig ved at fremkomme med Dokumenter, Bøde- eller Erstatningsansvar, først

Kommissionens Bem. t. Udh. t. L. om den borgerlige Retspleje.

kanne elskes, naar den Frist, der gives til at søge Kændelsen ophævet, er forløben ubenyttet, eller Retten har afskaet en Begæring om Ophævelse.

6) I § 357 er der givet Appellkommissionen Ret til at bestemme, at en efter Fuldblyndelsesfristens Udløb paanket Dom ikke skal kunne elskes, før Ankesagen er afgjort.

7) Den i det tidligere Forslags § 449 indeholdte Regel om Eksekutionskraftens Forældelse er ikke optaget i Udkastet. Saadan Forældelsesregel vilde navnlig i Forbindelse med de til samme føjede særlige Regler og Begrænsninger kunne give Anledning til mange Tvivlsspørgsmaal, medens den paa den anden Side maa anses som utilstrækkelig begrundet. De almindelige Regler om Hævd og Præskription maa anses for at fyldestgøre Hensynet til Endelighed og Klarhed, og for saa vidt den ved Dom konstaterede Retighed ikke er bortfalden i Kraft af disse Regler, er der ingen Grund til, at den Omstændighed, at Domhaven ikke i 20 Aar har gjort Brug af sin Ret efter Dommen — hvilket meget mulig kan bero paa, at de faktiske Betingelser for Dommens Eksekution ikke have foreligget — skal berøve Dommen dens Eksigibilitet.

8) I § 348, 2det Stykke, er der i Ligheden med den i Lov om Tvangsauktioner af 9de April 1891 § 45 indeholdte Regel (jfr. nærværende Udkasts § 431) optaget en Bestemmelse, der tilsigter at afværge overdrevne Honorarkrav fra Rekvirrentens juridiske Konsulent. Følelselige Erfaringer fra den herskende Praksis godtgøre Ønskeligheden af saadan Bestemmelses Optagelse.

9) Den i det tidligere Forslags § 461 optagne Regel om en Domhavers Adgang til at søge Fyldstgørelse i Frugterne og Indtægterne af fast Ejendom paa den Maade, at Ejendommen ved Fogdens Foranstaltning administreres til hans Fordel, er her udeladt. Hvor nemlig Domfældte er Ejer af Ejendommen, kan det ikke erkendes for naturligt, at en Domhaver som saadan skal have Ret til andet og mere end Fyldstgørelse af selve den forhaandenværende Værdi, altsaa hvad der kan udbetales af Ejendommen, naar denne straks stilles til Tvangsauktion, eventuelt i Forbindelse med Indtægterne af Ejendommen, indtil Tvangsauktion kan finde Sted, jfr. Forudsætningen i § 351, 3de Punktum, og § 375. En Administration som den i Paragrafen forudsatte bliver altid en

Slags Spekulation paa Ejernes Regning, der let kan føre til Tab for denne, nemlig naar Ejendommen under Administrationen forringes, eller Konjunkturerne efterhaanden blive ugunstigere; den fører derved ud over de ellers anerkendte Grænser for Fyldstgørelsesodgangen og maa konsekvent medføre, at Domhaver lige saavel maatte have Adgang til at søge Fyldstgørelse gennem Administration af alle mulige andre Formagoder end netop faste Ejendomme, saaledes f. Eks. af en Handelsforening, en Fabrikvirksomhed, et Dampskibsselskab etc., en Kassekøvs, som det tidligere Udkast dog ikke har villet tage.

Anderledes stiller det sig, hvor Domfældte ikke er Ejer af Ejendommen, men kun har en Brugsret eller Indtægtsnydelse, og der er derfor givet den følgende Paragraf (Udkastets § 350) en saadan Udvidelse, at den omfatter alle Indtægtsnydere (Benesidjarier, Majoratsbesiddere etc.) og ikke blot Lejere, Forpagtere og Paastere.

Et Miskend i Kommissionen vilde dog have foretrukket, at den omtalte Regel i det tidligere Forslags § 461 om Udlæg i Frugter og Indtægter af en fast Ejendom var bleven bibeholdt, og at de i nærværende Udkasts § 350 indeholdte Administrationsregler vare bleve gjorte anvendelige paa Udlæg af denne Art.

10) I § 357 (det tidligere Forslags § 469) er optaget en Regel om, at, hver Udlæg er sket i falden, men endnu ej udbetalt Arv, kan Arvekravet ikke uden Domfældtes Samtykke foranlignes, forinden Udbetaling af Arven kan foredres, — en Regel, der særlig har usikkert Bø for Øje og tilsigter at afværge den Uretferdighed mod Domfældte, der vilde fremkomme ved, at den ham i et saadant Do tilkommende Arv paa Grund af den Usikkerhed, der knytter sig dertil, skulde blive afhændet for en Ubetydelighed, medens Arvekravet, naar det Tidspunkt afventes, da det faktisk kan gøres gældende, maaske vil repræsentere en langt større Værdi.

11) I § 383 (det tidligere Forslags § 495) er indsat en 4 Ugers Frist for Adgangen til at paasætte en Eksekutionsforretning som Følge af Eksekutionsgrundlagets Ophævelse eller Forandring. Det tidligere Forslag fastsatte ingen Frist, skønt de samme Grunde, der i øvrigt foranledige Ankefrister, ogsaa maa gøre sig gældende her.

Om de enkelte Paragrafer skal følgende bemærkes:

Kapitel XXIX.

Almindelige Betingelser for Eksekution.

§ 324.

Med Nr. 1 maa særlig sammenholdes § 329, med Nr. 2 og 3 §§ 330, 331 og 336. Med Hensyn til Nr. 3 skal fremhæves, at, naar de i Lov 29de Marts 1873 § 15. 1ste Stykke, opstillede særlige Betingelser vedrørende Furfaldtidens Indtræden ikke her ere medtagne, er Grunden dertil den, at Regien i § 331, jfr. § 330, 2det Stykke, indeholder al den Begrænsning, der i saa Henseende behøves. Som udviklet i Motiverne til det tidligere Udkast (Side 184) er der ikke tilstrækkelig Grund til ved Siden af den her givne almindelige Beføjelse at opretholde de hidtil bestaaende særlige Bestemmelser om visse Bankers og Kreditforeningers Ret til uden Lovmaal og Dom at gøre Eksekution i de til dem pantsatte faste Ejendomme (Plakat 1ste Juni 1837, Lov 20de Juni 1850 § 2 b, Lov 9de Februar 1866 samt Lov 25de Marts 1872 § 1 Nr. 2).

§ 325.

Herom kan henvises til de alm. Bemærkninger ved dette Afsnit under 3.

§ 327.

Medens Paragrafen i Overensstemmelse med den gældende Ret opstiller som Hovedregel, at ingen Foged kan foretage Eksekutionsforretning uden for sin egen Retskreds, gives dog samtidig af nærliggende praktiske Grunde den i den gældende Ret ikke kendte Undtagelse, at Fogden er berettiget og forpligtet til i Forsættelse af en i hans egen Retskreds begyndt Eksekution at gøre Eksekution i retligt Gods i en Nabojurisdiktion, dog at han ikke er pligtig at rejse længere end 2 Mil ud over Grænserne af sin Retskreds.

§ 328.

Som det vil ses, er den i gældende Ret opstillede almindelige Regel om Nødvendigheden af Afskriftelse som Grundlag for Eksekution her bortfalden.

§ 330.

Med Hensyn til Retsforlig, hvilke efter Udkastets Ordning af Forligsvæsnets vilde blive de almindeligste, skal bemærkes, at Fogden kun kan antages at ville komme ind paa „en Bedømmelse af Rettens Handlinger“, hvis han vilde tage Hensyn til

Indsigelser mod Forligets Gyldighed, der netop hentes fra Fejl eller Forsømmelser, hvortil Dommeren ved at mangle eller uansvarligt Forliget skal have gjort sig skyldig, f. Eks. at Dommeren har været inhabil, at han ved urigtig Optræden har forledet vedkommende til at indgaa Forliget osv. Klage over alt saadant kan kun bringes frem ved Appel af den Retshandling, under hvilken Forliget er indgaaet. Derimod maa alle andre Indsigelser mod Forligets Gyldighed, f. Eks. hidrørende fra Umyndighed, bristende Forudsætninger, Præklusion, Præskription etc., kunne fremsættes for Fogden og påskendes af denne.

§ 332.

Den Opgave, der her stilles Fogden, er betydelig lettere end den, der ved det tidligere Forslags § 443 stilledes ham, idet han ifølge Indholdet af § 325 normalt kun vil behøve at se hen til dels Indholdet af vedkommende Anordning, dels vedkommende udenlandske Myndigheds Bevidnelser

§§ 333 og 334.

Som oven for bemærket (jfm. Bemærkninger ved Kap. XXI under 6) har Udkastet ligesom det tidligere Forslag gjort den almindelige Ankefrist og den almindelige Fuldbyrdefrist lige lange. Saa længe Fristen løber, kan Dommen påaankes, men ej fuldbyrdes; saa snart Fristen er udløbet uden Anke, kan Dommen fuldbyrdes, men ej længer påaanles. I Sammenhæng hermed forudsættes det i nærværende Paragraf, at, naar lovlig Anke er blevet iværksat ved Ankestævningens Indlevering inden Fristens Udløb, er dermed Adgangen til Fuldbyrdeelse suspenderet. Der bliver saaledes normalt ikke Tale om at fuldbyrde en Dom, der alt er under Appel. Paa den anden Side vil der, som nys nævnt, i Reglen heller ikke blive Tale om at appellere en Dom, der alt er fuldbyrdet. Begge Dele kunne dog forekomme.

Naar nemlig Fuldbyrdelesfristen efter § 334 forløbet, eller Ankefristen gennem Oprejning forlænges, fremkommer der Tilfælde, hvor Ankefristen er længere end Fuldbyrdelesfristen, og i saa Fald vil det altsaa kunne ske, at en Dom først fuldbyrdes og derefter påaanles.

Paa den anden Side gives der i § 314 Retten Beføjelse til undtagelsesvis at gøre en Dom eksigibel uanset betimelig Anke, ligesom § 337 bestemmer, at, naar Fuldbyrdelesfristen først er udløbet, kan Dommen fuldbyrdes uanset senere iværksat